

Sabine Bohlmann & Simona Ceccarelli

Willow en het magische woud

Vertaald door Esther Ottens

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

De sleutel opent de deur
naar een heel nieuw domein,
alleen zou het de verkeerde
sleutel kunnen zijn.

Kies pas als je 't zeker weet,
maar neem eerst kalm de tijd,
want ze hebben alle zo hun vorm,
allemaal hun eigenheid.

Willow drukte haar neus tegen het raam. De regen kwam met bakken uit de lucht en het kleine bos dat aan hun tuin grensde, was nog maar vaag te herkennen.

‘Wat moet ik eigenlijk met een bos?’ zei ze zacht. Op dat moment viel er een dikke druppel op haar hoofd. Ze keek op. ‘Lekkage, top!’ kreunde ze toen ze de natte plek op het plafond zag.

‘Willow!’ riep haar vader van beneden. ‘Wil je even komen?’

Ze liet zich traag van de vensterbank glijden en sjokte de trap af.

Haar vader stond zich in de woonkamer tussen een enorme hoeveelheid verhuisdozen hulpeloos op het hoofd te krabben. ‘Kan je me niet een beetje helpen?’

‘Wat moet ik dan doen?’

‘Een paar dozen uitpakken, bijvoorbeeld?’

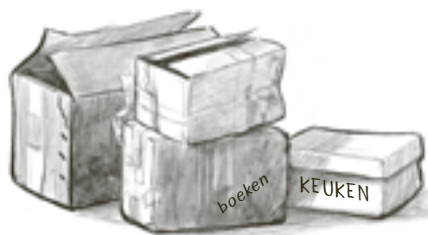
‘Heeft dat nut?’

‘Dat heeft zeker nut, Pieps, we gaan hier namelijk wonen.’

‘Dat zei je de laatste vijf keer ook. En we hadden de dozen nog niet uitgepakt of we moesten ze alweer inpakken, en hup, daar gingen we weer!’

‘Overdrijven is ook een vak. In Singapore hebben we toch mooi twee jaar gewoond.’

‘Eén.’

‘Twee!’

‘Het was maar één jaar, dat weet ik toevallig omdat je toen voor oud en nieuw een wensballon voor me had gekocht, en omdat ik er doorheen was geslapen zei je dat we hem het volgende jaar wel zouden oplaten, maar toen waren we alweer weg.’

‘O.’ Haar vader dacht even diep na. ‘Het voelde toch echt als twee jaar.’

‘Dat komt doordat ze daar geen seizoenen hebben en het gewoon altijd bloedheet was.’

‘Oké, maar we hebben het er toch maar een heel jaar uitgehouden.’

Willow rolde met haar ogen.

‘Pieps, ik moet nu eenmaal daar zijn waar het werk is. En dat is op dit moment hier, en het komt heel goed uit dat we nu net dit huis hebben geërfd. Daarom gaan we vast ook heel lang blijven. Ik kan van hieruit werken en tussendoor eindelijk aan mijn boek beginnen. En dan wordt het een bestseller en worden we rijk en leven we nog lang en gelukkig!’

Willow kreunde. Ze boog zich over een doos, haalde er een paar boeken uit en zette ze lusteloos in de kast. ‘Het dak lekt. Het regent in mijn kamer.’

‘O,’ zei haar vader weer.

‘Is dat alles? Meer heb je niet te zeggen? Alleen “O”?’ Ze keek hem vragend aan.

‘Ik los het op, echt waar!’

‘Net als de schimmel op de muren, de muffe lucht in de kelder, de spinnen in de bijkeuken, de ontbrekende plank in de vloer bij de voordeur, het kapotte lichtknopje in de gang, de wc die niet doorspoelt, de kraan waar bruin water uit komt...’

‘Ja, dat ga ik allemaal in orde maken, sneller dan jij “blauwebessentaartslagroomijswafel” kunt zeggen.’

‘Je hebt twee linkerhanden, pap. Hamer en spijkers zijn je grootste vijanden.’

‘Willow, lieverd, van nu af aan wordt alles anders, want ik ga het hoogstpersoonlijk fiksen. Met deze magische handen! Er komt geen halfbakken klusjesman dit huis in, want hier is Superpapa!’ Hij ging met zijn benen wijd op een kist staan, stak zijn vuist in de lucht en neuriede het Superman-melodietje.

Willow schoot ongewild in de lach.

‘Precies! Want vaders zijn de echte superhelden! Ze kunnen spaghetti droog laten koken, gaten in broeken niet dichtnaaien én kinderen laten vliegen.’ Hij tilde haar op en draaide met haar in het rond.

Willow grinnikte. Als elfjarige was ze hier eigenlijk te groot voor, maar toch vond ze het altijd weer

leuk. Vervolgens zette hij haar op zijn voeten.

‘En superpapahelden kunnen dansen! Niemand danst beter dan Superpapa! Mag ik deze dans van u? We doen de eksterogendans. Jij staat op mijn eksterogen en toch dansen we de sterren van de hemel.’

Ze dansten tussen de verhuisdozen door en probeerden er als echte dansers bij te kijken.

‘De jury geeft tien punten voor de eksterogendans.’

Uitgevoerd door Adam Flynn, beter bekend als Superpapa, en zijn charmante dochter Willow Flynn, beter bekend als Pieps!’ Lachend struikelden ze over een stapel boeken en vielen op de winterjassen, die al uitgepakt waren maar nog geen kast hadden gevonden.

Adam aaide zijn dochter over haar hoofd en gaf haar een kus. ‘Ik hou zoveel van je, Pieps. Je zult zien, we krijgen het goed hier. Eindelijk hebben we een echt huis om in thuis te komen.’

Willow zuchtte. ‘Dit huis is stokoud.’

‘Maar het is van ons en je hebt er als klein kind al een paar jaar gewoond. Herinner je je daar dan helemaal niets meer van? Je vond het geweldig.’

Willow keek de kamer rond. Ze probeerde een herinnering boven te laten komen, iets wat misschien diep in haar binnenste verborgen lag. Het was vast net als met liedjes. Liedjes die je ooit een keer had gehoord, zaten ergens in een laatje in je hoofd verstopt. En als het juiste laatje openging, kon je zo meezingen. Zonder dat je precies wist waar je het vandaan haalde. Je kende elke noot en elke regel. Maar nu wilde er in haar hoofd niet één geheugenlaatje opengaan.

‘En je hebt een bos geërfd, Pieps. Welke elfjarige heeft er nou een eigen bos?’

‘Top!’ momperde ze, terwijl ze een rode haarlok uit haar gezicht streek. ‘Ben ik soms boswachter? Heet ik Repelsteeltje? Wat moet ik met een bos? Moet ik hout gaan hakken? Hans en Grietje spelen?’

Adam slaakte een zucht. ‘Weet je wat? Je rubberlaarzen zitten in die doos daar.’ Hij haalde haar rode laarzen met de witte stippen tevoorschijn.

‘En?’

‘Ga naar buiten, maak kennis met je bos.’

‘Maar het regent dat het giet!’

‘Het is maar water, hoor. Je bent toch niet van suiker?’

‘En als ik nou verdwaal?’

Hij keek haar verbaasd aan. ‘Is dat niet eigenlijk mijn tekst? Zo groot is dat bos ook weer niet, Pieps. Het is meer een bosje, en als driejarige liep je er ook al in je uppie rond. Oké, naar buiten jij.’ En met een verdraaide stem voegde hij eraan toe: ‘Maar wel op het pad blijven en niet met vreemde wolven praten!’

‘Ja hoor, grootmoeder,’ zei Willow grijnzend, waarna ze haar regenjas en de laarzen aantrok en de tuin in ging. Alles beter dan dozen uitpakken.

Het was wel erg ongezellig buiten. Nat en koud. Veel te nat en veel te koud voor eind mei. Gelukkig was het

vakantie en had ze nog twee weken om een beetje aan het nieuwe huis, de nieuwe stad en al het andere nieuwe te wennen. Ze trok haar schouders op, keek chagrijnig naar de grijze regenlucht en liep met grote stappen naar het bos.

Ja, ze had dit bosje geërfd. Van haar overleden tante Alwien. Het was natuurlijk leuk om iets te erven, maar minder leuk dat daar eerst iemand voor dood moest gaan. Willow probeerde zich Alwiens gezicht voor de geest te halen. Volgens haar vader waren ze vroeger een soort zielsverwanten geweest. Toen zij nog heel klein was. Maar het enige wat ze voor zich zag was de foto van Alwien die in hun laatste huis op het dressoir had gestaan. Een vriendelijke vrouw. Met heel lang wit haar. Een golvend bruin gewaad, dat haar om de een of andere reden aan de middeleeuwen deed denken. Ze had een heleboel kettingen om haar nek. Aan één ervan hing een veer, aan een andere een amulet met een spiraal. Naast haar lag een hond die meer op een wolf leek. Hoe vaak had Willow de afgelopen jaren niet voor die foto gestaan en zich afgevraagd hoe het eigenlijk zat met die vrouw, want ze voelde wel dat Alwien geen gewone tante was. Het was ook heel vreemd dat haar vader nooit antwoord gaf als ze naar haar vroeg. Hij deed altijd alsof hij het net heel druk had

met andere dingen. En nu was Alwien dus dood. Haar vader had dat oude huis geërfd en zij dit bos.

Ze keek naar de toppen van de bomen aan de bosrand, die zo hoog waren dat ze tot aan de wolken leken te komen.

‘Waar is de ingang?’ vroeg ze hardop, want met het dichte kreupelhout, de afgevalen takken en het hoge gras was er zo te zien geen doorkomen aan. Maar opeens bleek er recht voor haar een pad te beginnen. ‘Wat gek,’ mompelde ze. ‘Daar heb ik dan net overheen gekeken.’

En zo liep Willow het bos in. Haar bos. Ze hoorde de regen wel, maar de bomen vormden een bladerdak waar alleen de dikste druppels doorheen kwamen. Ze haalde diep adem. Het rook verrukkelijk. Naar mos en boombast en paddenstoelen. De geur vervulde haar van top tot teen, drong diep door in haar hart. Het was lang geleden dat ze zich zo veilig en geborgen had gevoeld. Ze deed haar ogen dicht.

En opeens zag ze een gerimpelde hand die een klein kinderhandje vasthield en het teder tegen een boom legde. Ze zag een wolfshond die met haar door het bos dwaalde. Haar hand in zijn vacht. Ze zag een schaal waarin een vuur werd ontstoken. De rook maakte tekeningen in de lucht. Vleugels, een boom, een draaiende spiraal. De beelden werden zo levendig, zo echt, dat haar ademhaling versnelde.

Haar hart begon wild te bonken, en snel deed ze haar ogen weer open. Voor haar bewoog iets. De takken trilden. Ze slikte. Het bos kreeg op eens iets griezeligs. Tegelijk ging er een magische aantrekkingskracht van uit. Een deel van haar wilde vlug terug naar huis, maar een ander deel, een sterker deel, voerde haar stap voor stap verder het bos in. Ze luisterde. Wat was het stil. Behalve de regen, die ver weg leek, en haar eigen voetstappen hoorde ze niet. Maar toen ritselde er iets. Heel dichtbij.

Willow bleef als aan de grond genageld staan. Ingespannen keek ze naar het struikgewas. De takken bewogen. Ze deed een paar stappen achteruit. En toen zag ze het. Uit de struiken kwam een vos. Hij keek haar recht in de ogen. Ze durfde geen vin te verroeren, maar ze wendde haar blik niet af. Haar hart ging tekeer. Zo stonden ze een poosje tegenover elkaar. Toen leek de vos zijn hoofd te buigen, alsof hij gedag zei, en verdween tussen de bomen. Willow had graag nog een tijdje naar hem willen kijken, maar hij was niet meer te zien. Waren vossen eigenlijk gevaarlijk? Ze was helemaal niet bang geweest, alleen maar betoverd door de schoonheid van het dier. Zijn glanzende rode vacht zag er zo zacht

uit dat ze bijna haar hand had uitgestoken om hem te aaien.

Op dat moment drong het tot haar door. Ze had niet alleen een bos geërfd, maar ook alle dieren die erin leefden. En alle planten, alle bomen, alle bloemetjes – allemaal van haar. Plus de vos.

Die hoorde er ook bij. Ze had een vos, en wie wist wat voor dieren nog meer.

Willow legde haar hand op de stam van een eik. ‘Ik heb een bos,’ fluisterde ze. ‘Ik heb een bos!’ schreeuwde ze, en lachend sprong ze over boomwortels en losliggende takken. Ze keek nog een keer omhoog, spreidde haar armen en draaide een rondje om haar as. En nog een en nog een, net zo lang tot ze duizelig werd en zich op de zachte bosgrond moest laten vallen.

‘Hallo, bos,’ riep ze tegen de boomtoppen. ‘Ik ben Willow. Ik denk dat we het samen heel leuk gaan hebben!’

Toen Willow thuiskwam, zat haar vader met een hand voor zijn ogen tussen de verhuisdozen op de grond. Voor hem lag een fotoalbum.

Voorzichtig liep ze naar hem toe en sloeg een arm

om hem heen. Ze wist precies welk fotoalbum dat was.

Adam keek op. Hij had haar niet binnen horen komen. 'Alles komt terug, Pieps. Het lijkt wel alsof ze nog in dit huis is. Ik zie haar in elke hoek, overal zie ik haar staan. Ik hoor haar neuriën, ik hoor haar lach.'

Willow deed haar ogen dicht. Ze probeerde de aanwezigheid van haar moeder te voelen, maar het lukte niet. Ze was nog heel klein toen haar moeder door een ongeluk overleed. Haar vader had niet in dit huis willen blijven, omdat alles hem aan zijn vrouw deed denken. Nu waren ze terug, en blijkbaar had hij niet verwacht dat de herinneringen hem weer zouden weten te vinden. Willow zelf herinnerde zich eigenlijk niets van vóór haar vierde.

Ze drukte haar vader tegen zich aan. 'Dat is toch juist fijn,' zei ze zacht. 'Het is toch mooi dat ze er op de een of andere manier nog is. In dit huis. Het zou veel verdrietiger zijn als ze helemaal weg was!'

Haar vader glimlachte. 'Je hebt gelijk. En zolang wij haar niet vergeten, woont ze niet alleen in dit huis, maar ook in ons hart.'

Willow knikte vaag, want hoe erg ze het ook vond, ze wist niets meer van haar moeder. Maar dat vertelde ze haar vader liever niet.

Let op je voorgevoel
en hoor wat de natuur je vertelt.
Heb oog voor het toeval en open
je hart voor de kleine wonderen
om je heen.

‘Pieps, dit kan zo niet! Ik heb uren met het eten op je zitten wachten en je duizend keer geroepen. Ik maakte me echt zorgen!’

‘Ik was in het bos,’ zei Willow met volle mond. ‘Dat moest van jou. Je wilde toch dat ik naar buiten ging? Frisse lucht is goed voor me, zeg je altijd. En het bos was niet gevaarlijk volgens jou. Het is trouwens maar heel klein, voor je het weet ken ik het op mijn duimpje. Straks ken ik elk hoekje, elke boom en elke mier. Ik hou er zelfs een dagboek over bij, zie je?’ Ze liet haar vader het notitieboek zien waarin ze was begonnen.

Geïnteresseerd bladerde hij het door. Op de eerste twee bladzijden was Willow bezig aan een nauwkeurige plattegrond van het bos, zoiets als een landkaart. Ze was nog maar op een kwart. Verder had ze al een paar bladzijden met ingeplakte blaadjes van verschillende bomen. En een lijst met alle dieren die ze tot nu toe had ontdekt.

Ze was nu iedere dag in haar bos. De vos was ze helaas niet meer tegengekomen, maar ze had wel een familie hazelmuizen, vier eekhoortjes, een zwarte specht, een vinkennest en vijf gaaien gezien. Ze had de namen van de dieren genoteerd en ze precies beschreven, zodat ze ze altijd weer zou kunnen herkennen. Ze had ook ontdekt dat er een beekje door haar bos slingerde.

Adam keek op. ‘Een vos?’ vroeg hij.

‘Ja, die zag ik meteen de eerste dag. Ik loop hem de hele tijd te zoeken, of in elk geval zijn hol, maar ik kan hem niet meer vinden,’ vertelde Willow.

‘Dat is wel vreemd; vossen zie je meestal in de schemering of als het donker is. Maar op klaarlichte dag? Weet je het wel zeker, Pieps?’

Haar rode krullen wipten op en neer toen ze knikte. ‘Het was in elk geval geen koe,’ antwoordde ze lachend. ‘Er zijn een heleboel vogels waarvan ik de naam niet ken en planten die ik nog nooit gezien heb. Ik wilde op internet zoeken, maar om de een of andere reden is er in het bos geen bereik. Daarom heb ik ze maar nagetekend. Kijk hier, pap!’ Ze trok het boek uit zijn handen en bladerde wat verder door.

‘We moeten nog ergens een vogelgids hebben. Alle boeken staan al in de kast, kijk eens op de plank met fotoalbums. Je mag die gids wel meenemen, dan

kan je altijd iets opzoeken.’ Haar vader keek haar geamuseerd aan. ‘Je ziet er wel lekker verfomfaaid uit,’ zei hij, en hij woelde door haar haar.

Willow trok een dramatisch gezicht en zei al even dramatisch: ‘Ik zal van een tak een kam maken, zodat ik er weer netjes en verzorgd uitzie en niet als een bosgeest!’ Ze lachte en haar vader lachte mee.

‘Wacht eens even: wat zie ik daar?’ Adam boog zich wat naar voren en keek aandachtig naar haar gezicht.

Ze voelde aan haar wangen. ‘Wat dan?’

‘Wacht, wacht, een, twee, drie...’ telde hij. ‘...367! Wauw!’

‘367 wat?’

‘Sproeten! Dat bos is kennelijk goed voor je.’

Willow grijnsde, stopte de laatste hap in haar mond, pakte haar boek en stond op.

‘Waar ga je nu weer heen?’

‘Naar het bos, er is nog zoveel te ontdekken en ik moet overal voor zorgen!’

‘Aha. En waar moet je dan allemaal voor zorgen, als ik vragen mag?’

Willow dacht even na, haalde diep adem en somde op: ‘Dat de rupsen rustig kunnen verpoppen. Dat er iemand is om de vlinders te bewonderen als ze door het bos vliegen. Dat de mieren hun gang kunnen

gaan. Dat er iemand bij is als de kuikens van de vinken uit het ei komen. Ik moet noten voor de eekhoorns neerleggen, en paddenstoelen en bladeren en bloemen verzamelen om thuis te onderzoeken. Heb je mijn vensterbank gezien?’ Haar vader schudde zijn hoofd. ‘Daar hang ik alles te drogen.

De bloemen en bladeren stop ik in een dik boek om ze te persen, dan kan ik ze daarna in mijn boek plakken. En ik moet ook...’ Opeens hield ze op met praten. ‘Waarom kijk je me zo aan?’

‘Je bent weer net als toen je vier was, Pieps. Toen was er geen mooiere speelplaats voor je dan het bos.’

‘O ja? Echt?’

‘Ja, echt. De kleine Willow had altijd blaadjes in haar haren, als ze binnenkwam zaten haar handen altijd onder de aarde en haar zakken vol steentjes en stokjes en soms ook insecten. Eén keer had je zelfs een schildpad in je zak.’

Willow lachte. ‘Die had ik weleens willen ontmoeten, die kleine Willow. Ze klinkt als een grappig kind.’

‘Dat was ze ook. Net zo grappig als de Willow van nu.’

Willow pakte nog een boterham, stopte hem in

haar jaszak en rende naar buiten. ‘Tot vanavond!’ riep ze nog, en haar vader keek haar hoofdschuddend na.

Terwijl Willow door haar bos dwaalde – notitieboek onder de arm, blik op de grond gericht, speurend naar dingen die ze nog niet eerder had gezien – had ze opeens het gevoel dat ze niet alleen was. Ze tilde haar hoofd op, en daar stond de vos roerloos naar haar te kijken.

Willow liet zich op haar hurken zakken. ‘Ik ben Willow,’ fluisterde ze. ‘We hebben elkaar al eerder ontmoet, weet je nog?’ De vos nam haar nieuwsgierig op. Willow haalde de boterham uit haar jaszak. Voorzichtig en met trage bewegingen legde ze het brood voor zich op de grond. ‘Het is maar brood, ik heb geen idee wat vossen lusten. Maar als we vrienden worden, neem ik elke dag iets lekkers voor je mee.’ Daarna kroop ze heel langzaam een stuk achteruit.

De vos stond nog even naar haar te kijken, liet toen zijn kop zakken en kwam dichterbij om aan het brood te snuffelen. Daarna at hij het op.